

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **PRAGOMEDIKA PLUS, a.s.**, se sídlem Černokostelecká 447, Říčany, zastoupeného JUDr. Janem Machem, advokátem se sídlem Vodičkova 28, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2007, čj. 5533/2007, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2008, čj. 9 Ca 63/2008 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 12. 2007, čj. 5533/2007 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru zdravotnictví, ze dne 9. 1. 2007, č.j. 04133/2006/KUSK/410b REG S, jímž byl žalobci podle § 10 odst. 3 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb. vysloven nesouhlas s personálním a věcným vybavením, druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče přednemocniční neodkladné péče a vysloven souhlas s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče dopravní zdravotní služby.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí o udělení souhlasu je jedním ze zákonem požadovaných podkladů, které se přikládají k žádosti o registraci nestátního zdravotnického zařízení podle § 10 odst. 3 písm. b) zákona č. 160/1992 Sb. Řízení o vydání nového rozhodnutí o udělení souhlasu či nesouhlasu může být zahájeno

nejen v případě, že došlo ke změně podmínek, za nichž byl původní souhlas udělen, ale i v případě, kdy správní orgán má pochybnosti, zda nedošlo k některým změnám. Správní orgán I. stupně je tak nadán pravomocí přezkoumat ve správním řízení již dříve vydaný souhlas. Tomuto závěru svědčí i § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb., který při vymezení podmínek, za kterých orgán příslušný k registraci zruší registraci, výslovně počítá i pozbytí souhlasu. Přijetím opačného závěru by orgán příslušný k registraci měl možnost posuzovat vybavení pouze ke dni vydání souhlasu.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že v době kdy mu byl udělen souhlas, nebyl napojen na tísňovou linku 155. Jestliže žádné pracoviště žalobce nemá přístup na tísňovou linku 155, nesplňuje podmínky technického vybavení stanovené vyhláškou č. 49/1993 Sb. K námitce žalobce, že ačkoliv nemá uzavřenou smlouvu s Územním střediskem zdravotnické záchranné služby a není napojen na linku 155, může poskytovat zdravotní záchrannou službu v rozsahu výkonů uvedených v § 2 písm. c), d), e), f), h) s použitím ust. § 6 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 434/1992 Sb., došel žalovaný k závěru, že zdravotnická záchranná služba musí splnit všechny podmínky tak, aby mohla dostat všem svým zákonem stanoveným úkolům.

V žalobě žalobce napadal pouze první výrok žalovaného, jímž byl vysloven nesouhlas s personálním a věcným vybavením, druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče přednemocniční neodkladné péče. Souhlas byl již dříve žalobci udělen, a to v době, kdy nebyl napojen na tísňovou linku 155 a ani neměl uzavřenou smlouvu s Územním střediskem zdravotnické záchranné služby. Právní úprava se od udělení souhlasu nezměnila. Rozhodnutí žalovaného je pouhým podkladem pro rozhodnutí o registraci nestátního zdravotnického zařízení a bylo učiněno před jeho registrací. Za této situace dojde i ke změně registrace a žalobce již nebude moci poskytovat přednemocniční neodkladnou péči, kterou dosud poskytoval a poskytovat mohl. Kromě napojení na tísňovou linku neexistují u žalobce žádné věcné ani personální závady. Žalobce dovozoval, že výkony podle § 2 písm. c), d), e), f), h) s použitím ust. § 6 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 434/1992 Sb. může provádět i bez napojení na tísňovou linku a poukázal na existenci smlouvy s Územním střediskem zdravotní záchranné služby Jihočeského kraje.

Žalobu, již žalobce napadl rozhodnutí žalovaného, Městský soud v Praze odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. b) a § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Soud uvedl, že žalobce nemohl být napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, neboť se jednalo o podkladové rozhodnutí, jímž o jeho právech nebylo rozhodováno. Podle § 12 odst. 2 zákona č. 160/1992 Sb. pokud dojde ke změnám údajů obsažených v rozhodnutí o registraci nebo dokladů, které je povinen provozovatel nestátního zařízení připojit k registraci, orgán příslušný k registraci rozhodne o změně případně zrušení registrace. V projednávané věci byl žalobci napadeným rozhodnutím odňat souhlas podle § 10 odst. 3 písm. b) zákona č. 160/1992 Sb. Podle § 10 odst. 1 téhož zákona se registrace provede na základě žádosti provozovatele nestátního zařízení, v odst. 3 písm. b) téhož ustanovení je pak stanovena taktéž povinnost připojit k žádosti doklad – souhlas orgánu příslušného k registraci s personálním a věcným vybavením, druhem a rozsahem zdravotní péče poskytované nestátním zařízením. Není-li k žádosti připojen

některý z dokladů požadovaný v odst. 3, vrátí ji příslušný orgán k registraci žadateli k doplnění, nedojde – li k doplnění, žádost o registraci zamítne. Rozhodnutí o udělení souhlasu (nesouhlasu) je jedním ze zákonem vyžadovaných podkladů v řízení o registraci, přičemž zákon předpokládá, že může dojít ke změně těchto údajů nebo dokladů (§ 12 odst. 2) nebo k jejich pozbytí (§ 13). Rozhodnutí ve věci souhlasu podle § 10 odst. 3 písm. b) zákona č. 160/1992 Sb. je tak podkladem pro rozhodnutí v řízení o registraci podle § 8 a násl. téhož zákona. Toto rozhodnutí však nemohlo autoritativním způsobem zasáhnout do právní sféry žalobce, který by tímto úkonem mohl být zkrácen na svých právech. Jde o rozhodnutí, z něhož teprve vzejde další rozhodnutí konečné povahy, jímž teprve může být zasaženo do práv a povinností žalobce. Soud uzavřel, že napadeným rozhodnutím nebylo o žádných právech žalobce rozhodováno.

Usnesení Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností podávanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel uvedl, že se ztotožňuje se závěry soudu, že napadené rozhodnutí je teprve podkladem pro samotné rozhodnutí žalovaného o zrušení nebo změně registrace nestátního zdravotnického zařízení ve smyslu zákona č. 160/1992 Sb. V daném případě však již samotné rozhodnutí o vyslovení nesouhlasu s personálním a věcným vybavením, druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče – přednemocniční neodkladné péče může velmi závažným způsobem zasáhnout do jeho práv a povinností, aniž by bylo nutno vyčkat na konečné rozhodnutí v dalším řízení o registraci nestátního zdravotnického zařízení podle zákona č. 160/1992 Sb. Na právní postavení stěžovatele se totiž vztahuje vyhláška č. 618/2006 Sb., kterou se vydávají rámcové smlouvy. Podle čl. 8 písm. d) přílohy č. 7 k této vyhlášce smlouva o poskytování a úhradě zdravotní péče uzavřená mezi zdravotní pojišťovnou a zdravotnickým zařízením zaniká dnem, kdy zdravotnické zařízení pozbylo věcné, technické nebo personální předpoklady pro poskytování zdravotní péče ve sjednaném rozsahu stanoveným právním předpisem nebo smlouvou. Rozhodnutím žalovaného nastává tato situace a smlouvy žalobce se zdravotními pojišťovnami by měly bez dalšího zaniknout (ačkoli se tak zatím nestalo). Důsledky zániku smlouvy popsal stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby (propuštění personálu, likvidace žalobce jako zdravotnického zařízení). I kdyby posléze registrující orgán rozhodl jinak nebo jeho rozhodnutí konečné povahy bylo zrušeno, zásah do právní sféry stěžovatele by byl prakticky neodčinitelný.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje nadále vyslovení souhlasu či nesouhlasu s personálním a věcným vybavením, druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče za rozhodnutí ve smyslu správního řádu, nikoli za závazné stanovisko. Přestože prakticky je rozhodnutí žalovaného považováno za podklad pro vydání rozhodnutí o registraci nestátního zdravotnického zařízení, zastává žalovaný spíše názor, že jde o rozhodnutí, které je způsobilé zasáhnout do práv a povinností žadatele o vyslovení tohoto souhlasu, resp. o registraci nestátního zdravotnického zařízení. Podle zákona č. 160/1992 Sb. je totiž obligatorní náležitostí žádosti o registraci nestátního zdravotnického zařízení podle § 10 odst. 3 písm. b) předložení předmětného souhlasu

orgánu příslušnému k registraci, tudíž absence takového souhlasu zasahuje do sféry žadatele tím, že vydání registrace již nemůže s úspěchem požadovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, v tomto případě přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že Okresní úřad Praha – východ vydal k žádosti žalobce dne 29. 4. 2002 pod č.j. 0190/2002 RZ rozhodnutí o registraci nestátního zdravotnického zařízení pro poskytování zdravotní péče v nestátním zdravotnickém zařízení. Druh a rozsah poskytované zdravotní péče byl stanoven jako zdravotnická záchranná služba, doprava pro lékařskou službu první pomoci, doprava nemocných, raněných a rodiček. Krajský úřad Středočeského kraje vydal dne 12. 2. 2004 pod č.j. 1077/zdrav/2004/410b REG rozhodnutí o změně registrace, které žalovaný rozhodnutím č.j. 8790/2004 PRO 68/678 ze dne 20. 5. 2004 zrušil a věc Krajskému úřadu Středočeského kraje vrátil s doporučením, aby postupoval v souladu se změnou § 10 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. V navazujícím správním řízení bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně třikrát zrušeno žalovaným a věc mu byla vrácena k novému projednání. Správní orgán I. stupně poté vydal dne 9. 1. 2007 rozhodnutí č.j. 04133/2006/KUSK/410b REG S, jímž byl žalobci podle § 10 odst. 3 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb. vysloven nesouhlas s personálním a věcným vybavením, druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče přednemocniční neodkladné péče a vysloven souhlas s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče dopravní zdravotní služby. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Podle § 10 zákona č. 160/1992 Sb. orgán příslušný k registraci provede registraci na základě žádosti provozovatele nestátního zařízení. K žádosti o registraci je provozovatel nestátního zařízení povinen připojit souhlas orgánu příslušného k registraci s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem zdravotní péče poskytované nestátním zařízením [§ 10 odst. 3 písm. b) téhož zákona]. Podle § 12 odst. 2 dojde-li ke změnám týkajícím se údajů obsažených v rozhodnutí o registraci nebo dokladů, které je povinen provozovatel nestátního zařízení připojit k žádosti o registraci, orgán příslušný k registraci rozhodne o změně, popřípadě zrušení registrace. Týkají-li se změny údajů uvedených v § 10 odst. 3 písm. a), b), c), d), e), f), g) a h), vyžádá si před vydáním rozhodnutí vyjádření Komory nebo orgánů, jichž se změna týká.

Orgán příslušný k registraci zruší registraci, jestliže provozovatel nestátního zařízení pozbyl osvědčení nebo souhlas nebo způsobilost k výkonu zdravotnického povolání podle zvláštních právních předpisů nebo povolení (§ 12 odst. 3 téhož zákona).

Spornou otázkou v daném případě je, zda Městský soud v Praze správně posoudil právní otázku, dospěl-li k závěru, že žalobou napadené správní rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu první instance mají povahu rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., na jejichž základě bude následně postupováno v dalším správním řízení vedeném podle zákona č. 160/1992 Sb.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud – ve shodě s Městským soudem v Praze – činí závěr, že napadené rozhodnutí žalovaného o vyslovení nesouhlasu s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče nestátním zdravotnickým zařízením je vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví.

Vydání rozhodnutí o povolení, změně či zrušení registrace nestátního zařízení je mimo jiné podmíněno rozhodnutím orgánu příslušného k registraci – souhlasem (respektive jeho udělením, neudělením či pozbytím) s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem zdravotní péče poskytované nestátním zařízením.

V projednávané věci se jednalo o vyslovení nesouhlasu podle § 10 odst. 3 písm. b) zákona č. 160/1992 Sb. s personálním a věcným vybavením, druhem a rozsahem poskytované zdravotní péče nestátním zařízením za trvání stávající registrace, toto vyslovení nesouhlasu je pak ovšem „rozhodnutím“ toliko formálně; nevyhovuje vymezení pojmu „rozhodnutí“ podle § 65 s. ř. s. To proto, že samo udělení (nebo neudělení, pozbytí) souhlasu orgánem příslušným k registraci nezasahuje s konečnou platností do hmotných práv provozovatele nestátního zařízení. Takový akt provozovateli (stěžovateli) ještě nezakládá žádné konkrétní povinnosti ani mu neuděluje či neodnímá práva. To, co je pro účastníka řízení právem a co povinností, může založit orgán příslušný k registraci až při rozhodnutí o registraci, kdy je oprávněn ve správním řízení zakládat práva a povinnosti tímto individuálním správním aktem. Orgán příslušný k registraci vydávající konečné registrační rozhodnutí je tak odpovědný za úkony či pochybení, jimiž byl vysloven předmětný nesouhlas, a to prostřednictvím přezkumu rozhodnutí o registraci.

Jinými slovy, z hlediska materiálního (a tedy z hlediska zákonného textu § 65 s. ř. s.) tedy není souhlas či nesouhlas orgánu příslušného k registraci s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem zdravotní péče poskytované nestátním zařízením rozhodnutím, které by bylo lze přezkoumat ve správním soudnictví. Ačkoliv je sice formálně označeno jako rozhodnutí a je vydáváno v samostatném správním řízení, samo o sobě nezasahuje do právní sféry účastníka správního řízení, neboť nezakládá, nemění, neruší, ani závazně neurčuje jeho práva nebo povinnosti, a jeho obsah vnějších účinků nabývá, až je – li pojato do finálního správního aktu, tedy rozhodnutí o registraci. Napadené rozhodnutí je proto podle Nejvyššího správního soudu nutno považovat za subsumovaný správní akt (tj. správní akt podmiňující vydání, resp. obsah finálního správního aktu), nikoliv za akt řetězící se, popřípadě zcela samostatný.

Právní sféra stěžovatele tak může být dotčena pouze rozhodnutím, jímž bude rozhodnuto o samotné registraci, ale nikoli správním aktem, jímž orgán příslušný k registraci vysloví nesouhlas s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem zdravotní péče poskytované nestátním zařízením.

Jistě není sporu o tom, že i takový souhlas nebo nesouhlas (tzv. podkladové rozhodnutí) může citelně nepřímou fakticky zasáhnout právní sféru (a častěji přímo hospodářské zájmy) účastníků, byť nikoliv způsobem předestřeným stěžovatelem v kasační stížnosti. Na to však zákon pamatuje tím, že ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje při splnění zákonem stanovených podmínek přezkoumat i takový úkon správního orgánu (závazný podklad finálního rozhodnutí). Soud tedy může přezkoumat i vyslovení nesouhlasu, ale teprve v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí (§ 65 s. ř. s.), jímž např. byla změněna registrace.

Odepření soudního přezkumu tedy v daném případě neznamena odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti – *denegatio iustitiae*, ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu.

Na tomto místě zdejší soud uvádí, že zvažoval, zda teze vyslovené v rozhodnutí rozšířeného senátu č.j. 8 As 47/2005 - 86 ze dne 21. 10. 2008 týkající se přezkumu tzv. závazných stanovisek dopadají i na nyní projednávanou věc. Vzhledem k povaze napadeného rozhodnutí – subsumovanému správnímu aktu, k tomuto závěru nedospěl, když mimo jiné nepřehlédl, že k šetření chráněného zájmu podle zákona č. 160/1992 Sb. ve věci vyslovení nesouhlasu byl novelou ust. § 10 odst. 3 písm. b) tohoto zákona zákonem č. 121/2004 Sb. povolán tentýž správní orgán jako orgán provádějící registraci samotnou, přičemž řízení zakončené napadeným rozhodnutím – vyslovením nesouhlasu s personálním a věcným vybavením není samostatným, objektivně vymezeným předmětem v rámci řízení o registraci nestátního zdravotnického zařízení (srovnej odst. 26 rozhodnutí rozšířeného senátu č.j. 8 As 47/2005 - 86 ze dne 21. 10. 2008), neboť typový okruh chráněných zájmů tohoto řízení je obdobný s předmětem řízení registračního.

Stěžovatel ostatně taktéž napadené rozhodnutí v souladu s Městským soudem v Praze považuje za tzv. podkladové rozhodnutí pro rozhodnutí správního orgánu o zrušení nebo změně registrace nestátního zdravotnického zařízení. I přesto je však toto rozhodnutí dle jeho názoru způsobilé zasáhnout do jeho právní sféry.

Zásah do jeho práv a povinností stěžovatel hypoteticky dovozuje z čl. 8 písm. d) přílohy č. 7 vyhlášky č. 618/2006 Sb., v kasační stížnosti uvádí, že smlouva o poskytování a úhradě zdravotní péče uzavřená mezi zdravotní pojišťovnou a zdravotnickým zařízením zaniká dnem, kdy zdravotnické zařízení pozbylo věcné, technické nebo personální předpoklady pro poskytování zdravotní péče ve sjednaném rozsahu stanovené právním předpisem nebo smlouvou. Rozhodnutím žalované nastává tato situace a smlouvy žalobce se zdravotními pojišťovnami by měly bez dalšího zaniknout.

Odhlédne-li zdejší soud od skutečnosti, že se stěžovatel dovolává pouze předpokládaného zásahu do svých práv a povinností, a to nikoliv samotným rozhodnutím, ale jednáním ze strany třetí osoby podmíněným ust. § 8 písm. d) vyhlášky č. 618/2006 Sb., podává se z této vyhlášky následující.

Podle čl. 3 odst. 2 písm. a) přílohy č. 7 vyhlášky zdravotnické zařízení záchranné služby a dopravy poskytuje hrazenou zdravotní péči v souladu s právními předpisy v

odbornostech a rozsahu dohodnutých a vymezených ve smlouvě, pro které je věcně a technicky vybaveno a personálně zajištěno.

Článek 8 písm. a) přílohy č. 7 citované vyhlášky stanoví, že smlouva nebo její část zaniká dnem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení nebo změně registrace podle zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních. V tomto případě dnem právní moci skutečně smlouva nebo její část zanikne.

Podle článku 8 písm. d) přílohy č. 7 téže vyhlášky, smlouva nebo její část zanikne dnem, kdy zdravotnické zařízení pozbylo věcné, technické nebo personální předpoklady pro poskytování zdravotní péče ve sjednaném rozsahu, stanovené právním předpisem nebo smlouvou, ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. a) přílohy č. 7 vyhlášky, pokud zdravotnické zařízení nedostatky neodstranilo ani po dodatečně stanovené přiměřené lhůtě.

Jedná se tedy o faktickou situaci pozbytí předpokladů pro poskytovanou péči ve sjednaném rozsahu se zdravotní pojišťovnou, trvající i po náhradní lhůtě k odstranění nedostatků. Tento stav není založen vydáním správního aktu, jak se v kasační stížnosti domníval stěžovatel. Stěžovatel je ostatně po celou dobu řízení přesvědčen, že předpoklady pro poskytovanou péči ve sjednaném rozsahu nepozbyl. Z napadeného rozhodnutí tak nelze bez dalšího dovodit stěžovatelův závěr, že mohlo dojít k zásahu do jeho právní sféry zánikem jeho smlouvy se zdravotní pojišťovnou. V předestřené směru tak ke zkrácení práv stěžovatele samotným vydáním napadeného rozhodnutím nedošlo a ani dojít nemohlo.

Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil Městskému soudu v Praze, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Úkon žalovaného, jímž nedošlo k založení, změně, zrušení či závaznému určení práv a povinností stěžovatele je vyloučen ze soudního přezkoumání, avšak nikoliv podle § 70 písm. b) s. ř. s., jak se domníval Městský soud v Praze, nýbrž podle § 70 písm. a) s. ř. s. Mezi takto vyloučené úkony patří i subsumovaný správní akt, o který tu šlo. Tento úkon správního orgánu může být soudem meritorně přezkoumán na podkladě § 75 odst. 2 s. ř. s., avšak teprve tehdy, když dojde k reálnému zásahu do právní sféry stěžovatele konečným správním rozhodnutím.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodu tvrzeného stěžovatelem podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu